

Onagy Zoltán

Gasztro-szerelem

Külön hasáb (*kis döntés*)

Megtesszük, amit tehetünk a gyorsítás érdekében: felhívjuk otthon, anyjánál pihenget hét elején, ami tervezhetetlen.

Ez már a szombat érdekében történő előkészület.

Szokja a lány a gondolatot, hogy ő utazik, nem hozzá utaznak, szokja a rossz-kedvű medvét, szokja, hogy az apró szoba két nyikorgó forgószekén, vagy hason a laticelen készülnek majd Kaya Radio Sex Appeal bizonyos rádióműsorai. Lassan kezdje racionalizálni a zsenge húsba ereszkedő új embert.

Az izzadók/a (*közös paplan alatt*)

Nyári reggeleken, amikor a nap büszkén nyomul a Galga fölé, ébresztet az alvót. Föle hajolsz, megfújogatod a hasát, annak környékét. Vagy ő kelteget téged, hajol föled. Ekkor kötelező tudnotok, az éjszakai verejtéktermelés – bizonyos kar- és lábhajlatok, valamint emésztő- és szaporítószervi kontextusban – mirigyeink számára nélkülözhetetlen élettani mechanizmus. De a dolog fontos szerepet játszik a két egymás közelében (egymáson) ébredők életében is. A sóháztartás. A vízháztartás. A bakteriális védelem. A savankás védőruha a bőrön, tartozék. Ráadásul nem sokkal kellemetlenebb, mint a savankás nagyfröccs, bár kimutatható némi kapcsolódás a verejtékmirigyek savankása, valamint a tegnapok savankás olaszrizlingje közt. Az olaszrizlinggel szándékosan elhumorizáljuk a bűzt, ha akarjuk. Akarjuk, na.

Adott nyári reggelen a nap sudarasan és büszkén nyomul, kerüli a nyárfasort, te keltegeted, téged költögetnek, ott ez a savankás, ez a különösen izgató illat a mozduló takaró és a ráncos lepedő között, a huzatok enyhe mosószer-, a ruhaszáritó kötelen gyújtott napfényszagával összegombócolva. Különös és izgató ez a könnyű, hajnalhabos nyári reggelszag.

Félő, nem világos: reggelre törvény szerint kiderül, a vágy, aminek pontos iránya vagyon, hatékonysági köre, ideje és vége, meddig ér. Benne meddig ring a rizling. Ha lejárt felület a lötyögő maligánnal, vigyázz magadra, te, aki most ébredsz, vigyázz a másikra, aki most ébred. Különös szagok, különös gondolatok, különös hajnali perc ez. Vigyázni vele, óvni őt.

A szappanról, a kerti csapból fröcsögő vízről, a négyrőzsás szépségszalonnáról, ezek együttes szociometriás hatásáról majd később, és vonatkozólag.

(Részlet a megjelenés előtt álló *A bulvárkurva halála* című regényből)

Külön hasáb (*tárgyi szféra*)

Végre itt van. Puha, mint a csecsemő. Tiszta raktárillat, szöszök, csodálatos. A holnap reggel érkezőnek nem kell más után a viktoriánus kor rongyos pokrócai közé feküdnie. Soha nem szerettem az ilyet. Ha az ágy, a laticel, a négyrózsás zuhany nem is cserélhető minden esetben – bár amennyi cserére az elmúlt hat évben kényszerültem, jó szervezéssel belefért volna –, az ágyneműt mégis illendő, ha az egész ilyen rövid időn belül vagy.

Végre meghozta a fickó, akinek előlegeztem, a hónapokkal korábban ígért két darab vastag plédet. A legjobbkor. Mélykék, négy bordó tulipánnal. Ezer forintot fizettem előre, azt mondja, mert késett, nem kér semmit, a kötbér hozzá, és rendben vagyunk.

Ezer forint így a két hatalmas pléd, ami nem a pléd minőségét jelenti kizárólag, hogy a fogalmakat ne keverjük össze semmiképpen.

Azt jelenti, hogy a korábbi, a véreset, és idegen testtől szaglót kidobhatom. Éppen időben. Megteszem. Ha a körülményeket jól vizsgálom, és persze, ha nem tévedek, a hevesi árvizes segélyszállítmányból nyúlta le, amit a két évvel korábbi bosnyákból nem sikerült. De nem érdekel. Nehezen jutott el a tudatig: én, én, én. Semmi más és senki más.

Péntek volt egész nap. Egy új péntek, egy új rend nyitónapja, egy új korszak lépdel a zsámboki éjszakában. Este telefon, minden rendben van-e. Minden rendben, csak én aggódom. Mint mindig.

Antiviktoriánus alapvetés (*a KB-döntés pillanata*)

Tegnap hajnalban központi bizottsági határozattal véget vetettünk a hamis erkölcsiségű, szemforgató viktoriánus kornak, a Puttó-érának. Korábban nem volt szükség hasonlóra. A kor- és kórvégek, a dolgok, a dolgok jelentősége elkopott, mint a nátha, a hátfájás. Most pedig vulkanikus természete miatt nyakunkon maradt. Több ok is felsorolható a szokatlanul goromba határozat időszűrőségének bizonyítására.

Az első és legfontosabb: nyomasztólag hat, mint az új mocsárban vándorló új Marxista Gondolat (Mysl Marksistowvka). A második, nem kevésbé első: a viktorianizmus puttói oeuvrje letúrta a hagyományosan palóc monogám alapállást. A viktorianizmus olyan, a Bánomi Központi Bizottság előtt eleddig ismeretlen szerkezetű monogámia, mely az alkalmi poligámiát a szakmai-baráti viszonyrendszerek közönséges tartozékaként fogadja el. Mennydörgéshez rendeli a zivatart, s ez ismereteink szerint hamisítja a természet fennálló rendjét. A monogámiáról, mely a jövőtudat nélkül vegetálók mindennapjaiból suhanó derűvel csusszan a poligámiába, később szólunk. Ha értelmét látjuk.

Latens poézis (*veszélyérzet*)

És ha elhúzódik? Kellő életösztönrel rendelkező férfiú kormánya úgy irányítja nemi külpolitikáját, hogy soha ne kerüljön kiszolgáltatott helyzetbe. Úgy intézi, soha ne kerüljön az előkelő idegen főnévi meghatározás hatálya alá. Ha

van, ott van. Ha nincs, nincs ott. Ha platános gangra nyíló konyhaablak, nem mennyezeti freskó. Kéretik a dolgokat nem összekavarni.

Az angol hagyomány szerint másod- és harmadrangú szalonokban igen nagyon keresik az angol földön szabadságukat, emigrációjukat, menekültstátusukat töltő idegen hercegeket, közép-európai pártfőtitkárokat, szerb mészárosokat, egzotikus orosz herceget, hazavesztett tudóst és a többi, Európa törvényen kívül szorult barbár belsejéből származó extrémistát.

Talán e királyi kapcsolat hatásából vezethető le a viktorianizmus túlzásokra hajló mellékterméke a köznép által tisztán elfogadott melléktermékek mellett: a diktátor maga is kedvelte a futó nemi különlegességeket, úgy vélte, ha a királyt nyugtatja az abnormis, legyen, jusson neki is (Bella-tánc az avaron), hátha titkos gyógyír. Ezek a szálguldo történetek ellentmondtak a királyi család századokon átívelő önértelmezésének: Isten adta nekünk ezt a nyugalmat (deus nobis haec otia fecit), mert a márványba vésett feliratok ellenére nyugalom az soha nincs. Nyugalmat játszani tehetségnek is nehéz, ha nem ismeri a hitelesített részarányokat.

Nem érteni. Érteni, de nem érthető. Értelmezhető ugyan, stilizálható bármiféle klasszikus teória szerint, de mi van, ha érintetlen toporog ott valaki (egy testületileg – testileg – érintett pasi), aki a kérdés lényegét sem érti? „Hogyan mondod? Ismételd, légy szíves!”

És ha nem érti a kérdés lényegét, a magyarázatot hogyan is fogná fel, szegény. A pillanat jellegzetesen Tarkovszkij, elnyújtott, sötét, árnyas, bár nem annyira absztrakciós, mert remeg benne a gyomor. A nyersfordítás, amelyet magának, fejben a következőképpen vet papírra, első változatban imigyen néz ki:

Édesem, mégis hogyan lehet barátilag, a pillanat hatása alatt mással baszni annak, aki az én kedvesem? (A költői kérdés palócföldi modorban zeng, alig süllyedve a szittyá poézisbe: „úszik más levében?”.)

Nem válaszol, néz, tekinteten látszik, és nem is érti (miért nem érti?), ha elhúzódom. A bánatba. Hogyan diagnosztizálja az elhúzódot, aki barátilag, a pillanat boros vonzatainak hatására mással baszik, miközben várja őtet a kedvese? Kérdés. Kérdőjel.

Mondjuk azt, nem akarunk mondani semmit. Mondjuk azt: nem hiszem, hogy ez így rendjén lett volna. Ha nem hiszem, hogy rendjén volna, ne is legyen rendjén. Mit állít egy kérdés megint: hát nincs is rendjén.

Gyepi hangya – 4. *(a szilárdan menekülő gyepi)*

Alszol, nem ébredsz fel, kóborolsz a gumibugyiban, kivezető ösvényre nem találva; mit teszel, ha nem ébredsz fel? Mikor fogod fel, az egész egy elszabott, szorongásaid keltette álom, félelmeid jókor érkező álma a gyepi hangyával?

Meddig juthat el akár a lehető legnagyobb erőfeszítések árán Puttó gumibugyijában – fizikai adottságok figyelembevételével – egy bármilyen szilárd elhatározású gyepi hangya?

Az egyik vonatkozó Galga-parti alapelv szerint a gyepi hangya is megírhatja magát menekülés közben, ha írástudó, ha emocionálisan fogékony, ha megmaradt az írókarja, mert ugyanis: „amikor Puttó bevadulva kotort utánam a szoros gumibugyiban, az egyik karom odaveszett, nézem, nem vérzik.”

De nem tudni a forró sötétben, az írástudó kéz hiányzik, az analfabéta hiányzik, nem tudni a forró sötétben, miféle hiányt regisztrált Puttó a forró sötétben, mit tépett, mit szaggaott, visszaadja-e, vagy elrakja a többi letépett szerv közé sajátos archívumába.

Házunk tája (*a borzongató másik én*)

Az ember bizonyos elmebetegségektől nem szabadulhat. Ezek egy része nem is nevezhető rigolyának, titkolhatatlan, beszorult szokásnak, hiszen nem tartozik, és nem követel, nem igényel semmit, és nem is határoz meg semmit eredendően. A másik végtére is az elkerülhető rossz. A másik az én egyben. Az én kezelhetősége, figurálitása. Mennyire vagy egyben, egy-ben. Amikor a kérdés elhangzik, marhaság. Mit akarsz attól, aki jellegében, jellemében te vagy. Egyszerűen, profánul, kérlelhetetlenül.

A másik rendszerint emlékeztet a kölyökkor almaillatára, a tél végi kruppliválogatásra. De az egérszag, az egérneszezés, a kamra befőttes üvegei közt guruló egérszar gyomorfordító fiziológiájára is.

De egyben a karácsony ölelésére, a ragyogó májusokra, a színekben tobzódó ősz illatai is, a másik. Elegendő végigsuhannia a szobán.

A nyomás, amit a másik okoz, meghatároz minden házunk táját.

De a borzongató nyomást, amit a másik okoz, te okozod magadnak. Tudva ezt, erővel el lehet nézni mellette. De folyamatos és agresszív jelenléte a házunk tájában kétségtelen. Nem szabad figyelmen kívül hagyni akkor sem, ha esetenként üdvös figyelmen kívül hagyni. Nélküle légüres tér.

Külön hasáb (*hospitáló levélke*)

Jó tudni, hogy az élet nem véges, hogy minden elhagyott meleg hely mögött ott a sorban a másik, nem kevésbé meleg, nem kevésbé érzelmmel teli. Az ember azt gondolná, remélné, azt vágyja, hogy a viktoriánus kor utáni kor legyen szárazabb, de legalább félszáraz. Ehelyett: íme, levél.

„Édesem, Uracsám!

Végtelen a Te türelmed, csak sajnós a sör, mi mellett az időt múlatni lehetett, míg vártalak, fogyott el hamar. Hamarabb, mintsem az ünnepség az iskolákban véget ért volna. Végtelen az idő, mely úgy múlik el, hogy nem érinthetjük egymást, egyetlen négyzetcentiméternyit sem tudok megnyalni a bőrödön. Megint egy teljes hét, mit lehetne tenni, hogy ha nem vagy itt, a hét rövidebb legyen, s a három nap, amikor igen, végtelen?

Végtelen a hülyeségem, ami állandóan arra készlet: telefonáljak, írjak: LÉTEZEM! Közben érzem, hogy tudod, mégis, tudni nem tudom, hogy tudod. Tudod-e, hogy tudod-e?

Nagyon várlak: Kaya

PS: vasárnap éjszaka elsétáltam felétek, láttam, ég a kis villany, dolgozol tehát. De azért én várlak. Minek annyit dolgozni? Szeretni, szeretve lenni nem jobb, mint a munka a munka utánban?”

Házunk tája (*Varietas delectat*)

Euripidész fogalmazza meg az Oresztészben, azóta működik az a fajta manipulatív értelmezés, mely sem a szocialista, sem a keresztényi erkölccsel nem mutat legcsekélyebb azonosságot sem. De alaposabb vizsgálat alá véve az én palóc erkölcsiségemmel is inverz, amennyiben a birtokban lévő, fogalmazzuk így, időről időre birtokba vett nőkkal kapcsolatos.

Nem szeretem, nem szeretném, nagyon nem szeretném, ha egy nő, aki aktuálisan az enyém, így válaszolna felháborodott seggbe rúgásaimra, miután kirángatom egy idegen ágy idegen férfija alól: Édesem, te mondtad mindig boldog derűvel, hogy a változatosság gyönyörködtet, valamire rosszul emlékeznék (Puttó)?

Téged elméletben gyönyörködtessen, mondanám hirtelen haragomban, a gyakorlat kínjait hagyd meg nekem. Egy nő lelki berendezkedése egyébként sem alkalmas arra, hogy ilyen kettősséggel megküzdjön.

És itt van megint, gyönyörködtet újra.

Szép az élet.

Külön hasáb (*Kaya Radio Sex Appeal* zsámboki megszületése)

Testünk titkai: a vajúdást, magát a születési fázist már elég régen keresem, de amikor nem találtam autentikus válaszra, magam képzeltem el magamnak a szülést, a kísérő fájdalokat, a ritmikus összehúzóódásokat, melyek a méhcsatorna megnyílását segítik elő.

Öszintén be kell vallani, a képzelet meg se közelíti a tényleges fizikai fájdalmat. Talán ha szülök néhány örököst a jövődőben, ha gyakorlati tapasztalatokkal rendelkezem a gyerekszülést illetően, amire persze nem sok esély van, teszek még egy kísérletet, hogy hitelesre szabjam a Csecsemőgyilkosság vonatkozó fejezeteit.

Mondom a vajúdást, mondok csak, mert a vajúdásnak eredetileg semmi köze nem volna sem a Csecsemőgyilkossághoz, sem Kaya Radio Sex Appeal-hez. Most azonban minden csalfán gyógyerejű (placebojelleg?) behatolás (átfedés, fedeztetés) ugyanazt jelenti: nem tudni még, mit szül a váratlanul felbukkanó Kaya Radio Sex Appeal. Nem tudhatni, az agy felső része mégis folytatja a ritmikus összehúzóódásokat, tompul és élesedik. Egyúttal az alsó rész (kisagy?) passzív és irányíthatatlan módon kitágul, hogy a magzat önállóan, és külön kifejezett szándék nélkül átréselhesse magát rajta.

Itt tartunk most.

Nézem, Kaya Radio Sex Appeal lábbal lóg kifelé, a feje még bennem van. De még nem tudni, mi ez, ki ez? Hogyan nevezzetek?

Egyszerű barna leves (*a kis konyhában*)

Engedd, a külön hasábot még egyszer kifuttassam a gasztronómia tájaira, ha úgy esne veled is, mint velem, ha úgy volna veled is, mint velem. Egy nap szünet után rád omol a méz (a harmadik hó méze), és egyszerűsíteni a dolgokat, nehogy elszállj, hogy megnyugodj, hogy ott veled a te Kaya Radio Sex Appeal-ed, és nem tudsz betelni vele. De vgyázol. Nem is akarnál még egy ideig betelni vele.

Úgy kezded (ill. kezd úgy), hogy amikor délelőtt kelsz, gyengéden, semmi vadulás, vadulásra ott volt tegnap kora délutántól ma hajnalig az alkalom, amikor végre elaludtatok, tehát gyengéden kitakargatod a mellét, amelyik feléd esik, és ha volt neki tegnap jókedve, ma is megcsinálod. De ne úgy értsd.

A kedvet a barna leveshez. Amit ketten főztök, és amit már kéthetekkel korábban megbeszéltek.

Ha ezzel készen vagy, megvan a kedve, mert kedve nélkül ne akarj egyszerű barna leveskét, menj ki a konyhába, gyűjtsd meg mindkét gázt, mert kurva hideg van, és így.

Ezután pakolj el az egyik asztalról, és szedd le a tetőlépcső polcáról a barna leves adalékanyagait, a hozzávalókat.

Indiánbarnára füstölt szalonnát vékony szeletekre vágtok, és te, aki jobban vagy öltözve, kiszaladsz vele a konyhába, és egy kasszerol fenekén kis lángon elhelyezed. Kaya Radio Sex Appeal ezalatt pucolja a negyed zellert, fehér- és sárgarépát, vöröshagymát. Megmossa, szeletekre vagdossa, te pedig hol a darabka marhahúst és a darabka májat vágod fel, hol kirobogsz és forgatod a vékony, friss szalonnát. Végül a zöldséggel együtt odarakod párolódni. De jövőben is, menetben is, futtoddan, odacsücsörítesz egy csolkért, az sose árt. Erről meg is feledkezhetsz, de ha jól érzed magad, miért feledkeznél meg, a dolog nem feladat, mint hogy kezeld a jegyed a villanyoson.

Bors, szegfűbors, só, és lefeded a kasszerolt.

A fedő alatt minden illatos és szép pirosbarna, ha kinyitod az edényt (időnként, önts alá kis húslevest, lehet kockából, nehogy odakapjon a hús, de legfőképpen a máj, őneki van ilyen rossz szokása, kivált a fehérmáj, hogy oda kap, ahova nem köllene kapnia, Puttó hord ilyes jellegű májat magával, hogy el ne felejtsem magyarázatát adni ennek a májdolognak), az adalékok színéig töltsd fel.

Tálalás előtt szűrd le. A lé rotytanjon még egyet, apróra szedett csipetkét főzz benne. Van, aki szerint ilyenkor lisztízűvé tesszük a levest, de ez marhaság. Az egyszerű barna levesnek külön használ, ha egy kis csipetkét főzöl benne.

Amikor Bella kutya odapofátlankodik a fenséges illatokra, mordulj rá, ha nem használ, rúgd oldalba. Tekints most el minden líraian állatbarát megfontolástól. Ne engeddd, hogy elrontsa a hangulatodat, ez egyszer, másodszor pedig ne adj a kurvájának esélyt, hogy szemet vessen Kaya Radio Sex Appeal-re, mert van neki hajlama, mint egy korábbi melléklet bizonyítja.

Fehér asztalterítőt használj, fehér tányérokat. A húst, a zöldségeket két külön barna kistálban helyezd el. Az elrendezés olyan szép legyen, hogy mutasson is valamit abból, ahogyan érzitek magatokat, ahogyan vagy, ahogyan vagytok a barna leves elkészítése előtt, közben, után.

Mellék-kérdés: amikor kint a hideg konyhában, amikor együtt szagoltok bele a már illatozó egyszerű barna levesbe, szorítsd magadhoz Kaya Radio Sex Appeal, ill. mindenki szorítsa a magáét, ő az enyémet, én az övét, s amikor úgy jó, finoman, gyengéden fogd meg a fenekét, puhán érintsd az ott szundikáló, ám ugrásra kész zónákat.

Részletkérdés: ha tele mind a két kezed, mondjuk éppen szűröd a lét, különválasztod a májtól és a gezemicéktől, és Kaya Radio Sex Appeal markol a heré-

idbe, hörög a füledbe, azanyád, ne ugorj túl nagyot, mert az összes forrásban lévő egyszerű barna leves a hasadra ömlik. Vagy a nyakadba. Vagy az öledbe, ahol a lehető legproblematiszabbb helyet találná. Tehát: ne rémülj, ne lepődj, a közös konyhai akciók meglepő figurákat produkálhatnak, ha egyébiránt minden rendben, ha mára elfelejtette az egy héttel korábbi telefonos cirkuszt, amikor azt bömbölted, azt, haraggal, mert nem találtad, nem akarod látni többé.

És persze, ha elfelejtetted te is.

Antiviktoriánus alapvetés (*dialektikus zsinórmérték*)

Ma már látszik a viktorianizmus. Látható, mennyire bonyolult, áttekinthetetlenül kusza belső rendszer vezényli a szivárványos látszatok ellenére. Óriási lila területek, feltáratlan ásványkincs, kalandorszellem. Ismered. Folyamatosan regisztrált hamis lokalitása és hazug globalitása kényszerít rá, hogy elvagdosd a kampókhoz kötött zsinórnyalábot. A nyájas, zöld Palócföld ritkán túri a zsinórpaddás irányítását. Nehezen dönt, kinnal határoz, de ha igen, nem vitázik.

Ez az. Erről van szó. Találkozol magaddal, véged. De nem lehet másképpen. Csak azok különböznek, akik maradnak, akinek nem szólt senki, hogy találkozniuk kellene magukkal. Vissza a rezervátumba, gondolod, amikor már hetek esnek ki, korábban a napokat is soknak találtál, és közben szinte nem mozdul semmi. Lesz rá néhány nap, hogy eldöntsd, melyik lábad vágd le, hogy ne indulj egy darabig.

A struktúrájának kötelező változnia. Tehát megbillented valahogyan. Itt tartasz. Átgondolod az alapokat. A kambriumi kőületeket. A szembetegségek karát, melyek közös, zenekari rendjük szerint önállóan képesek ellenséget alkotni. A szem (és a farok) hajlik rá, hogy egyedül döntsön, ne kérjen tanácsot, ne csak közvetítse, ami a dolga volna.

Ez az ezredforduló előtti századik este minden bizonnyal a viktoriánus kor utolsó pillanata. Visszatolatsz egy kellemesebb, lágyabb, lazább világba, mely kevesebb gyilkolással fűszerezett.

Annak ellenére, hogy sohasem ártalmas, ha az alany leölése előtt megnyúztatik, mert csak miután veszteségeit veszi számba (szájba), akkor ébred rá, onnan, a polcra hiányzik valami.

De mi?

Gasztro (*a számba vett érintés*)

Nem is tudom, mondjam-e, mondhatom-e, nem esik jól mondani, többféle jelentéssel bír, ha eltökélten végiggondolom. Két karakteres jelentéssel feltétlenül bír a dolog.

Mondom: senkivel nem bírok enni az utóbbi tizenöt évben. Ha igen, amikor rákényszerülök, nem emelem fel a fejem, nem nézhetem a szemben étkező személy arcát, nem a kanalat, ahogyan szájához emeli, ahogyan morzsál a kenyérrel, csörrenti a salátás tál peremén a kisvillát.

Ez van. Nem öröm, ha van, de van, lényegében tönkre is tesz, mert nem mondhatom, ahol ennem kell, hogy nem bírom látni, ahogyan zabáltok. Most pedig, most: tálalok vigyorogva, tele táncos érzélemmel.

Beszélgetünk a módszerről. Miképpen készítem a pácot. Ez itt egy nyúl, pácban. És nem zavar a kérdés. És beszélgetünk. És nincs idő, nem csodálkozom. Egy ideje nem, semmin, de ez most meglep, csodálkozhatnék, ez így túlságosan nyitott.

Nem félek ránézni, érinteni. Nem idegen. A mindig idegen Puttó után ezen is csodálkozhatnék, mert nem tudtam, ott, akkor sem, ha kicentiztem mindent, miért kerülnek időről időre olyan távol egymástól a rétegek. Rétegeink. Itt mintha nem okozna gondot. Vagy tán mintha nem volnának elkülönítő külön rétegek.

Sarokasztal. Kicsi hely. Balkezes, először látom, balkezes. Először látom, méteres haja lófarokban, az ebédhez összefogta. Amikor egyszerre nyúlunk a savanyúért, karunk hűvösen összeér. Van ebben valami nehezen követhető egyszerű banalitás. Mondhatnék bármit, jól szólna. Kérdezhetnék, ha akarnék.

Beljebb a piros telefon, a fax, tálnyi narancssárga hamutartó frissen pucolva, fehér, új asztalkendő. Gondos voltam. Készültem Kaya Radio Sex Appeal első ittlétére. Szép ez, jó benne, elvlaszt, lenullázza a tegnapi keservet.

Latens poézis (*a ház árnyékában*)

Az élet bizonyítottan nehéz a ház árnyékában. Kiszökni alóla, az is nehéz. Visszatérni is.

Aki szünet nélkül árnyék és árnyék, ő sokat gondol a házra, a vasalatlan tömegre, a kimeríthetetlen árnyéktartalékra, s ez zavarja menetben, jövetben, nem akar még egy ekkora árnyékot elkövetni.

De. És még egyszer: de azért annyira hülyének tán mégsem kellene lennie, ha árnyékban az ember rutintalan fia, ha napfényben, hogy egy ilyen figura, mint az Isten, pofátlanul és önelégülten odaüzengethessen, hogy így meg úgy, azt remélve, micsoda pánikot kelt üzenetével a fiúk körében „Leszállni a nőmről, mert hozom a Kalasnyikovomat!”. És nem lehet pofán verni, mert ha igen, akkor végül még belőle kel ki a szabadságharc csibéje, egy zászlós hős a demokrata mezőn, és ha kell, akár még mártír is leszen, miként tette azt Petőfi Sándor hatvan kilóval könnyebben.

Ki érti ezt? Ki érti? Ha odavernek, durranjon.

Legyen hamis tanú hús, hamis fénykép hatvan, filmfelvétel, hangkazetta, akkor legyen minden, amivel alátámasztható, hogy disznó, mert az.

A ház árnyékában semmi nem működik úgy, mint az árnyékon kívül. De élvezet. Másféle élvezet.